

Sygn. akt VII K 283 / 14

Ds. 687/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu w Zamiejscowym VII Wydziale Karnym z siedzibą w K. w składzie :

Przewodnicząca : SSR Kamila Nowicka - Homik

Protokolant : Anna Mazurek

w obecności Prokuratora Andrzeja Sosińskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16.01.2015r., 08.04.2015r. , 19.06.2015r. i 30.06.2015 r.

sprawy karnej

O. L., urodzonego w dniu (...) w K., syna W. i M. z domu Granat, zamieszkałego: ul. (...), (...)-(...) K.

oskarżonego o to, że :

w dniu 03 kwietnia 2014 r. w K. przywłaszczył minikoparkę marki (...) nr (...) wartości 52.000,- zł na szkodę (...) Sp. z o.o.

to jest o czyn z art. 284 §1 kk

I. uniewinnia oskarżonego O. L. od popełnienia zarzuconego mu czynu

II. na podstawie art. 632 kpk kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

W dniu 16.06.2011r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na podstawie pisemnej umowy leasingu operacyjnego nr (...) oddała w leasing M. L. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą „M. L.- firma usługowa” z siedzibą w T. m. koparkę (...) 803. W związku z nieopłaceniem rat leasingowych przez M. L. leasingodawca wypowiedział umowę pismem z dnia 02.01.2014r., wzywając leasingobiorcę do uiszczenia zaległych rat wraz z odsetkami oraz odszkodowania, a także do zwrotu przedmiotu leasingu. Pismo to M. L. odebrała w dniu 14.01.2014r.

dowód: zeznania świadka J. K. k.3-3v,77-78, faktura k.5, umowa leasingu k.5v, protokół odbioru i wydania rzeczy k.6, wypowiedzenie k.7,13, potwierdzenie odbioru k.14-15

W dniu 25 lutego 2014r. w toku postępowania egzekucyjnego Km 637/13 i Km 1039/13 prowadzonego przeciwko dłużnikowi O. L. komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu zajął m. koparkę (...). Koparka ta została przetransportowana na parking strzeżony w K. przy ul. (...).

W dniu 04 marca 2014r. w Kancelarii (...) stawił się J. K.- pracownik (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., który na podstawie pełnomocnictwa (...) sp. z o.o. oraz zlecenia podjął czynności windykacyjne wobec M. L.. Wymieniony poinformował komornika, iż właścicielem zajętej m. koparki była spółka (...) oraz wniósł o zmianę miejsca dozoru przedmiotu. Nie przedłożył komornikowi wypowiedzenia umowy leasingu.

dowód: zeznania świadka J. K. k.3-3v, 77-78, D. O. k.144-145, A. O. k.143-144, K. C. k.155-156, pełnomocnictwo k.8,9, protokół zajęcia ruchomości k.4, pismo k.25-25v, raport z interwencji k.86-87, akta sprawy Km 637/13 i Km 1039/13

Postanowieniem z dnia 03 kwietnia 2014r. komornik umorzył egzekucję z zajętej koparki. Tego samego dnia O. L. został poinformowany o treści postanowienia o umorzeniu oraz został wezwany do niezwłocznego odbioru m. koparki. Odpis postanowienia wraz z informacją o konieczności „niezwłocznego odebrania ruchomości z miejsca sprawowania dozoru” przesłano pocztą dłużnikowi O. L.. Korespondencja została odebrana przez matkę oskarżonego w dniu 07.04.2014r.

dowód: zeznania świadka J. K. k.3-3v, 77-78, D. O. k.144-145, A. O. k.143-144, K. C. k.155-156, raport z interwencji k.86-87, postanowienie o umorzeniu k.104, wezwanie do odbioru koparki k.106, zwrotka k.176 akt Km 637/13,

W dniu 03 kwietnia 2014r. O. L. zlecił przewiezienie m. koparki z terenu parkingu strzeżonego do T.. Koparka ta została wydana bez pokwitowania przez pracownika parkingu.

dowód: zeznania świadka J. K. k.3-3v, 77-78, K. P. k.19v, 79, B. K. k.39v,79, M. S. (1) k.42v-43,79-80, J. D. k, 265-266

Podczas przeszukania posesji M. L. w T. w dniu 10.07.2014r. nie znaleziono m. koparki.

dowód: protokół przeszukania k.29-30

Oskarżony O. L., przesłuchany w postępowaniu przygotowawczym, nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień.

Oskarżony, przesłuchany w postępowaniu sądowym, nie przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu i wyjaśnił, że po uzyskaniu informacji o zajęciu m. koparki przez komornika, zatelefonował do Kancelarii, informując, że rzecz ta stanowiła własność (...) sp. z o.o. O podjętych wobec m. koparki czynnościach przez komornika poinformował także J. K.. Ponownie o sprawie usłyszał na początku kwietnia 2014r., kiedy to asesor O. poinformował go o umorzeniu egzekucji. Po około 2 dniach oskarżony otrzymał postanowienie i wezwanie do niezwłocznego odbioru koparki. Wtedy zlecił firmie transportowej przewiezienie koparki z parkingu strzeżonego na plac firmy w T.. Pracownikowi przekazał postanowienie o umorzeniu egzekucji wydane przez komornika sądowego celem okazania dokumentu i wykazania tym dokumentem prawa do odbioru m. koparki. Sam odjechał z miejsca. Potem dowiedział się od tego pracownika, że kobieta zatrudniona na parkingu miała wątpliwości, czy ową maszynę wydać, twierdząc, że koparkę winien zabrać komornik. Ostatecznie jednak wydała koparkę z parkingu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego O. L. k.34,75-76

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego O. L. za wiarygodne co do przebiegu zdarzenia z dnia 03 kwietnia 2014r. Wymieniony potwierdził, że w tym dniu zlecił przewiezienie m. koparki z parkingu do T. na plac firmy, po tym jak dowiedział się o umorzeniu egzekucji i o zobowiązaniu go przez komornika do niezwłocznego odbioru rzeczy. Taki przebieg zdarzenia wynikał z zeznań świadków oraz dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy. Niewątpliwie również odbiór m. koparki nastąpił na podstawie dokumentu wystawionego przez komornika. Taki bowiem dokument jako uprawniający do wydania rzeczy wskazała pracownica parkingu- M. S. (2), choć go nie sprecyzowała.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, iż informował J. K. o zajęciu m. koparki. Okoliczności tej bowiem nie potwierdził J. K., nadto okoliczność ta nie wynikała z wpisów zawartych w raporcie z interwencji.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka J. K. z uwagi na ich zgodność z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z dokumentacją. Świadek ten w ocenie Sądu nie miał żadnych powodów, aby relacjonować zdarzenie niezgodnie z jego rzeczywistym przebiegiem. Sąd zauważył, że wymieniony uznawał braci O. za aplikanta i asesora. Tymczasem jedynie D. O. był aplikantem komorniczym. Z zapisów zawartych w raporcie z interwencji sporządzonym przez świadka wynikało, że uważał on za asesora A. O..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. P. i B. K., którzy wykonywali zlecenie oskarżonego polegające na przetransportowaniu m. koparki z parkingu do T.. Świadcowie ci zeznali na podniesioną wyżej okoliczność zgodnie z wyjaśnieniami oskarżonego.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania M. S. (2)- pracownicy parkingu strzeżonego w K., która wydała m. koparkę w dniu 03 kwietnia 2014r. Wymieniona zeznała, że koparkę wydała na podstawie jakiegoś bliżej niesprecyzowanego dokumentu wystawionego przez komornika, do którego wiarygodności nie miała zastrzeżeń. Koparkę wydała bez pokwitowania odbioru. Po kilku dniach zadzwoniła do pani komornik, która potwierdziła, że koparka „była do wydania”. Sąd zauważył, że relacja tego świadka z postępowania sądowego była uboższa w szczegóły. M. S. (2) podtrzymała swoją wersję z postępowania przygotowawczego, uzasadniając uboższą w szczegóły relację złożoną na rozprawie upływem czasu.

Sąd uznał za wiarygodną relację A. O., zauważając, że wymieniony wykonywał jedynie czynności związane z zajęciem ruchomości w dniu 25.02.2014r. Przebieg tej czynności był zgodny z zeznaniami D. O. oraz sporządzoną dokumentacją.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. O. co do przebiegu zajęcia ruchomości w dniu 25.02.2014r. Wymieniony potwierdził także okoliczność podjęcia decyzji o umorzeniu egzekucji w dniu 03 kwietnia 2014r. oraz przesłania jej stronom i innym zainteresowanym podmiotom. Potwierdził także przesłanie do O. L. wraz z postanowieniem o umorzeniu wezwania do niezwłocznego odbioru koparki z parkingu. Sąd zauważył niezgodność zaprezentowanej przez świadka na rozprawie wiedzy co do tego, kiedy koparka powinna zostać wydana (po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu) z treścią wysłanej informacji. W informacji tej wskazano, że dłużnik powinien niezwłocznie odebrać koparkę. D. O. nie wytłumaczył też w przekonujący sposób powodów tej rozbieżności. Wymieniony potwierdził, iż mógł telefonicznie poinformować oskarżonego, że egzekucja z ruchomości została umorzona i że może on odebrać koparkę.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka K. C., zauważając, że jej wiedza w sprawie była uboga. Wymieniona w tym czasie była w ciąży i ograniczyła swoje obowiązki w Kancelarii do niezbędnego minimum. K. C. wskazała również, że co do zasady rzeczy winny być zwracane dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu egzekucji. Zauważyła, że często zdarzało się, iż dłużnicy nie odbierali rzeczy, powodując rosnące koszty przechowywania i nie chcieli potem ich uiszczać. K. C. nadmieniła także, że w niniejszej sprawie egzekucyjnej m. koparkę wyjątkowo przetransportowano na parking J. D..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania J. D., choć jego wiedza w tej sprawie była uboga i w zasadzie ograniczała się do informacji uzyskanych od pracownic parkingu. Za ich pośrednictwem J. D. wyraził zgodę na przechowanie m. koparki na terenie parkingu. Po powrocie z urlopu dowiedział się, że m. koparka została zwolniona spod egzekucji i odebrana. J. D. podkreślił, że sporadycznie przechowywał na swoim parkingu rzeczy zajęte przez komornika. Nie wiedział na podstawie jakiego dokumentu rzeczy te winny zostać wydane.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów z uwagi na to, że ich wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Ustaliwszy zatem taki stan faktyczny, Sąd uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu przestępstwa. W ocenie Sądu w dniu 03 kwietnia 2014r. oskarżony nie dopuścił się czynu kwalifikowanego z art.284§1 kk. Istotą przywłaszczenia jest zamiar nie bezprawnego władania cudzą rzeczą, nie bezprawnego dysponowania, czy nawet bezprawnego zatrzymania, lecz trwałe włączenie przez sprawcę przedmiotu przestępstwa do własnego majątku i jest to przestępstwo skutkowe. Skutek zaś w postaci utraty przez właściciela rzeczy powstaje z chwilą rozporządzenia rzeczą przez sprawcę z wyłączeniem osoby upoważnionej, a więc gdy wola rozporządzenia rzeczą zostaje uzewnętrzniona poprzez zachowanie sprawcy, bowiem w przestępstwie kwalifikowanym z art.284§1 kk zamiar musi być kierunkowy (II AKa 36/14 - wyrok SA Rzeszów z dnia 20-05-2014). Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09.04.2014r. II AKa 81/14 samo przywłaszczenie musi zostać przez sprawcę w odpowiedni sposób zmanifestowane

na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowego tak jakby był właścicielem. Przywłaszczenie wyrażać się może w rozmaitych formach, które dostatecznie wyraźnie symbolizują zerwanie przez sprawcę więzi łączącej cudzą rzecz z jej właścicielem i włączenie tej rzeczy do majątku sprawcy lub traktowanie tej rzeczy w inny sposób, jako swojej własności. Zgodnie natomiast z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 29.04.2014r. IV KK 96/14 o zamiarze przywłaszczenia może świadczyć zarówno odmowa zwrotu cudzej rzeczy, jak i zaprzeczenie jej posiadania, sprzedaż czy też darowanie innej osobie, w których to zachowaniach przejawia się zamiar zatrzymania ww. rzeczy na własność. Sprawca czynu z art. 284 kk musi bowiem zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy bądź dla siebie, bądź dla innej osoby bez żadnego do tego tytułu i obojętne jest kto w następstwie przywłaszczenia mienia z niego korzysta.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że niniejszej brak było jakichkolwiek dowodów na to, iż w dniu 03 kwietnia 2014r. oskarżony, działając w zamiarze kierunkowym, dopuścił się przywłaszczenia koparki. Jak to Sąd ustalił, w dniu 03 kwietnia 2014r. oskarżony został powiadomiony o podjęciu decyzji o umorzeniu egzekucji oraz wezwany do pilnego odbioru rzeczy z parkingu. W świetle zebranych dowodów, oskarżony nie otrzymał wówczas żadnej informacji, iż może rzecz tę odebrać dopiero po uprawomocnieniu się postanowienia o umorzeniu. Przeczy temu bowiem sama treść wezwania. Skoro zatem oskarżony, działając w dniu 03 kwietnia 2014r. w wykonaniu wezwania komornika, odebrał koparkę, to nie sposób przypisać mu tego, że w tym dniu zabrał tę koparkę, działając z zamiarem bezpośrednim kierunkowym przywłaszczenia. Brak bowiem było jakichkolwiek dowodów na istnienie po jego stronie takiego zamiaru w dniu 03 kwietnia 2014r. Trudno też przyjąć, ażeby czynnością polegającą na zleceniu odbioru m. koparki oskarżony dawał wyraz swojemu zamiarowi jej przywłaszczenia. Ocenie tej nie sprzeciwiała się wiedza oskarżonego co do tego, że J. K. podjął czynności windykacyjne dotyczące koparki. Wszak oskarżony zlecił przewiezienie koparki do T., gdzie mieszkał on i jego matka i gdzie znajdowała się siedziba firmy usługowej matki oskarżonego. Zatem również miejsce, do którego koparka została przewieziona nie wskazywało na istnienie po stronie oskarżonego zamiaru przywłaszczenia. Dalsza okoliczność, iż nie udało się leasingodawcy odzyskać przedmiotu leasingu, zaś w toku dochodzenia nie ustalono, gdzie on się znajduje, nie może świadczyć o tym, że w dniu 03 kwietnia 2014r. oskarżony działał w zamiarze przywłaszczenia. Nie zostało bowiem wykazane ani kto, ani kiedy, ani też gdzie przewiózł m. koparkę z T. po dniu 03 kwietnia 2014r., w sytuacji, gdy dostęp do m. koparki miał oskarżony, ale też jego matka oraz siostra. Niewątpliwie m. koparka została usunięta z T., bowiem w dniu 10 lipca 2014r. podczas przeszukania posesji w (...) już jej nie ujawniono. Jednak brak jest w ocenie Sądu dowodów, które pozwoliłyby na logiczne i spójne powiązanie tej okoliczności z zachowaniem oskarżonego w dniu 03 kwietnia 2014r. Sąd na podstawie art.632 pkt 2 kpk kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.